

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τάσσος Συμεωνίδης
(Συγγραφέας)

Copyright: Research Institute for European and American Studies
(www.rieas.gr) Publication date: 19 October 2015

Οι εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου είχαν δύο ιστορικά αποτελέσματα: Αφενός ένας αυτοδίδακτος «σωτήρας», ο κ. Αλέξης Τσίπρας, επιβεβαιώθηκε από την λαϊκή ψήφο ως «Ο Αρχηγός,» χωρίς να έχει επιτύχει το παραμικρό εκτός της υπογραφής μιας συνθήκης εθνικής αυτοκτονίας· και αφετέρου, ο «κυρίαρχος» ελληνικός λαός μετεβλήθη σε χρόνο ελάχιστο σε απόλυτο υποστηρικτή της μνημονιακής συμφοράς, η οποία έχει πλέον ανοίξει διάπλατα την πύλη του τέλους της ελληνικής ιστορίας με την συγκατάθεση των απειλουμένων.

Οι λεπτομέρειες της καταστροφής είναι γνωστές. Μέσα σε πέντε χρόνια, η Ελλάς «αποδομήθηκε», η κοινωνία της περιέπεσε σε κωματώδη κατάσταση, η οικονομία της ξεκοιλιάστηκε από τους «σωτήρες» -- έλληνες και ξένους -- η νέα γενιά γέρασε αστραπιαία μέσα στο δηλητήριο της συμφοράς (και ψηφίζει με το εισιτήριο εξόδου στο χέρι), οι γεροντότεροι αντιμετωπίζουν ένα κυριολεκτικώς Ολοκαύτωμα στα χέρια των κατοχικών δυνάμεων της «ενωμένης» Ευρώπης... και οι πολιτικάντηδες χορεύουν, ως συνήθως, τον χορό της κοιλιάς (και της τσέπης).

Πριν περίπου είκοσι χρόνια, σε αυστηρά κλειστή συζήτηση με (ελάχιστους) έλληνες και (πολλούς) ξένους, είχα ακούσει μια εκτίμηση που συνέπιπτε με τις δικές μου απόψεις, αλλά είχε προκαλέσει ιδιαίτερη δυσθυμία και πολλές γκριμάτσες μεταξύ των Ελλήνων παρόντων.

Η εκτίμηση αυτή περιληπτικώς έδινε περιθώριο 20 ετών στο ελληνικό σύστημα να αναδιαρθρώσει εαυτό εκ βάρθρων ή να αντιμετωπίσει το «τέλος της Ελληνικής ιστορίας». Ο άνθρωπος που παρουσίασε αυτές τις σκέψεις, όλες θεμελιωμένες σε άτεγκτα μαθηματικά στοιχεία, έγινε αντικείμενο λαιδορίας στο διάλειμμα για καφέ με χρήση γλώσσας που μόνο έλληνες «γνώστες» και «ειδικοί» μπορούν να εφεύρουν.

Εν έτι 2015 η Ελλάς όντως αντιμετωπίζει το τέλος της ιστορίας της (τουλάχιστον ως το δήθεν ανεξάρτητο «μόρφωμα», όπως θάλεγαν και βουλευτές μας, που δημιούργησαν οι Μεγάλες Δυνάμεις το 1827-30).

Η ιστορία αυτή δεν περιείχε και δεν περιέχει κανένα στοιχείο μακροβιότητας: από καταβολής, η δυσανεξία, ο φόβος, η διάσπαση, ο διχασμός, το έλλειμμα πολιτικής ωριμότητας, η κακοδαιμονία των «προσωπικών στρατηγικών», το οικονομικό τέλμα, οι φρικώδεις και αιματηρές «ενδο-εθνικές» συγκρούσεις όριζαν τα υπαρξιακά όρια του ελλαδικού κράτους. Ο ηρωισμός και οι θυσίες μιας συγκεκριμένης γενιάς, αυτής των Βαλκανικών Πολέμων μέχρι και το Αλβανικό, δεν μπόρεσαν να

εξισορροπήσουν τις εκ γενετής βαρύτατες ασθένειες. Το απώτερο αποτέλεσμα ήταν η «επάρατη» πλέον Μεταπολίτευση και η κατάρρευση των πάντων με μοχλούς την διαφθορά, την σπατάλη, τον αφελληνισμό με πρωτοβουλία των «Ελλήνων», την πολιτική απάτη, την κατάργηση των συνόρων, την ομαδική (και ατομική) αγυρτεία και το συλλογικό σπορ της αδιαφορίας και της καταναλωτικής χαύνωσης.

Η Ελλάδα «έχασε το τραίνο» όλων των σημαντικών μεταβατικών περιόδων της πιο πρόσφατης παγκόσμιας ιστορίας. Έζησε με την ψευδαίσθηση της «ενωμένης» Ευρώπης, απορροφώντας βουλιμικά αυτό που θεωρούσε «τσάμπα χρήμα», ανίκανη να χαράξει μια εθνική πολιτική με αντικείμενο όχι απλώς την επιβίωση, αλλά την έστω και διστακτική προώθηση συγκεκριμένων στόχων με περιεχόμενο και αυτοσυντηρούμενη δυναμική.

Και έτσι φτάσαμε στα «αφηγήματα» και στα «προαπαιτούμενα» και στα «διακυβεύματα» και στα «ζητούμενα» και στα «στοιχεία που σοκάρουν» και στις «στοχεύσεις» και στα «λεγόμενα της βουλευτή» και στα τόσα και τόσα άλλα που περιγράφουν την διάσπαση, κατινοποίηση (ας μου επιτραπεί ο όρος) και μουμιοποίηση της κάποτε κραταιάς μας γλώσσας (απώλεια γλώσσας ίσον πρώτο βήμα προς απώλεια πολιτισμού, ιστορικής παραδόσεως, εθνικής ιστορίας κ.λπ.). Και φτάσαμε επίσης σε «δημοκρατία» με συνοπτικές διαδικασίες· σε «δημοκρατικά» κόμματα με αισχρές ολοκληρωτικές και προσωποπαγείς εσωτερικές «δράσεις»· σε εγκληματικές και προδοτικές συνδιαλλαγές κομματαρχών με «διαπλεκόμενα»· και στο απόγειο της απευθείας συνεργασίας των κομματαρχών αυτών με τους εκτελεστές της Ελλάδος μέσω ευρωπαϊκών «κανόνων» και του ευρωπαϊκού «μοντέλου» που προβλέπει, ελέω Βερολίνου, ότι «η διαγραφή χρέους είναι παράνομη» βάσει συνθηκών απότοκων «εσωτερικών διαδικασιών», ελεγχόμενων από γραφειοκράτες και ειδικά συμφέροντα, με τα 500 εκατομμύρια Ευρωπαίους απόντες σαν είναι το πλήθος αυτό αόρατο και, ουσιαστικώς, άυλο.

Το τέλος της ελληνικής ιστορίας του υβριδικού μας χώρου, που τον περιγράφουμε ακόμη με ελληνικά επίθετα και τα χρώματα του «Come to Greece and find your magic» = ούζο, μπιτς, μουςάκα και ρουμς το ρεντ, δεν εκπλήσσει. Το υβρίδιον ήτο κάποτε επίκαιρον, πλην όμως «στην πορεία» έχασε κάθε ελπίδα αναπαραγωγής και επιβιώσεως διότι **δεν είχε ποτέ να προσφέρει θεμέλια ευημερίας του συνόλου με τα δεδομένα της πραγματικότητας.**

Και ας κλείσουμε με το συντριπτικό οστών συμπέρασμα του σεβαστού μας Χρήστου Γιανναρά, του τελευταίου Δάσκαλου της Ελλάδας **που έπρεπε να υπήρχε:**

«Το παιχνίδι έχει τελειώσει. Επιτελεύτια θα παραμείνει η εικόνα των συλλαλητηρίων που οργανώθηκαν για την υποστήριξη του «ναι»: η «καλή κοινωνία» των Αθηνών, κομμωτηριασμένη, μακιγιαρισμένη, σικάτη, με υψωμένες τις δαχτυλιδιοφορωμένες γροθιές των κυριών, να τσιρίζει υστερικά: Ε-βρώ-πη, Ε-βρώ-πη! Ευρώπη σημαίνει χρήμα, πακέτα επιδοτήσεων, «προγράμματα» για τις κομματικές ατσίδες – Ευρώπη λοιπόν, κι ας πάει και το παλιάμπελο, η Ελλάδα».

Εις μνήμην.